

Не чекаетъ сейсани да фатѣтъ,
Не чекаетъ коня да го фатѣтъ.
И му велитъ Марко'а-та майка:
„Айти тебе Марко Кралевике!
Девојка ми била посвѣршена,
Три юнаци одъ три кадалаци,
Три стројо'и била стројувана,
Три пѣрстени била пѣрстенвата.
Во неделя на утро ќе дойдѣтъ,
Три зето'и съ три рала сватой.
Зборъ ми даде тој попа Никола,
Ти да станишъ во неделя рано,
Да съ сторишъ голема тептиля,
Да облечишъ гуна кабанина,
Да потседлашъ коня со мутава;
Кой ќе сторитъ поголемъ унеръ,
Той ќе зе'итъ 'уба'а девојка.“
Марк' одъ радостъ земя не го дѣржитъ;
И ми стана рано во неделя,
Си облече гуна кабанина,
Си подседла коня со мутава,
Ми съ стори голема тептиля,
Си напѣлна поли и джепо'и
Си напѣлни со жѣлти флорини,
Та си пойде у попа Никола.
Кога гле'атъ чудо и големо!
Во дворо'и три рала свато'и,
До свато'и три китени зетой.
Марко клюкатъ на вити-те порти:
„Отворите, китени свато'и!
Отворите, ябанджя да влезитъ,
Малу сеиръ тои да погледатъ!“
Отвори'е китени свато'и. —
„На нашъ вилеетъ си имаме адетъ,
Невеста-та рѣка да целува,
Да целува на чо'екъ ябанджја,
Ябанджја даръ да ми ѣ дарвитъ.“
Изва'и'е 'уба'а девојка.
Сегна Марко во бѣли пазу'и,
Расфѣрли дукади на сватой;